

III. Politiske spørgsmål.

Den sovjetrussiske delegerede forsvarede sit lands anvendelse af vetoretten i de hidtil forefaldne tilfælde som velbegrundet.

Han angreb endvidere den nylig afsluttede Atlanterhavspagt, som han karakteriserede som en blokdannelse, rettet mod Sovjetunionen og i strid med bestående traktatmæssige forpligtelser og bestemmelserne i De Forenede Nationers pagt.

De fremsatte udtalelser blev kraftigt imødegået af andre delegerede, der fremhævede Atlantpagtens rent defensive karakter og dens fuldstændige overensstemmelse med De Forenede Nationers pagt.

Ved den endelige afstemning vedtoges en af udvalget godkendt resolution med 43 stemmer mod 6; 2 stemte ikke. Det sovjetrussiske forslag blev forkastet. Resolutionens tekst findes gengivet som bilag 2.

Vedrørende samarbejde til opretholdelse af mellemfolkelig fred og sikkerhed havde interimsudvalget anbefalet plenarforsamlingen udarbejdelsen af en revideret tekst af generalakten af 26. september 1928 om fredelig bilæggelse af internationale tvistigheder, visse ændringer i plenarforsamlingens forretningsorden, udpegelse af mæglere samt udfærdigelse af en liste over personer, som på grund af deres uddannelse og erfaring er særlig egnede til at påtage sig hvervet som medlem af undersøgelses- og forligsnævn.

Disse forslag vedtoges af plenarforsamlingen.

Med hensyn til behandlingen af inderne i Sydafrika udtalte landsretssagfører Lanung under forhandlingerne, at man fra dansk side med stor interesse havde fulgt spørgsmålets udvikling siden sidste forsamling, og at man forstod de vanskeligheder, problemet frembød for Den Sydafrikanske Union. Derimod mente man ikke, at en afsondringspolitik ville hjælpe til at løse vanskelighederne. Delegationen måtte fastholde, at sagen ikke var et internt problem, og at en løsning bedst kunne nås ved indbyrdes drøftelse mellem parterne.

Ellers måtte der forsøges mægling under De Forenede Nationers auspicer, og skulle dette heller ikke føre til noget, kunne man indhente et responsum fra den mellemfolkelige domstol. Han henviste til, at feltmarskal Smuts i 1946 havde udtalt, at hans regering var villig til at acceptere domstolens afgørelse. En sådan henvendelse til domstolen burde dog kun forsøges som en sidste udvej til at løse konflikten.

Ved den endelige afstemning vedtog forsamlingen et fransk-mexikansk resolutionsudkast, der gik ud på at opfordre Indien, Pakistan og Den Sydafrikanske Union til at drøfte spørgsmålet ved en rundbordskonference, med 47 stemmer mod 1, medens 10 afholdt sig fra at stemme. Danmark stemte såvel i udvalget som i forsamlingen for forslaget.

Spørgsmålet om de tidligere italienske koloniers skæbne blev efter langvarige forhandlinger udsat til den 4. plenarforsamling.

Angående forbundsmedlemmernes stilling til Franco-regimet i Spanien var der fremsat et antal udkast til resolutioner, uden at der dog blev taget nogen endelig beslutning derom.

Der nedsattes et udvalg til yderligere undersøgelse af spørgsmålet om oprettelsen af en vagtstyrke for De Forenede Nationer, særlig de dermed forbundne tekniske, budgetmæssige og juridiske problemer.

Det indonesiske spørgsmål var genstand for indgående forhandlinger; men da det efter et møde i Batavia den 7. maj 1949 fremgik, at parterne var enedes om et tilfredsstillende grundlag for de videre forhandlinger, der bl. a. omfattede et indonesisk løfte om at indstille guerillakrigen og at deltage i en rundbordskonference i Haag, og et nederlandsk løfte om den republikanske regerings tilbagevenden, de politiske fangers frigivelse og ophør af de militære operationer, vedtog plenarforsamlingen den 11. maj 1949 på 1. udvalgs indstilling med 43 stemmer mod 6 at udsætte yderligere